

Στήνεται καὶ κρατεῖται τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπισημοῦς ἡμῶν
'Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στich. 16)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(ΕΠΙΜΕΡΩΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ)

Κυριακὴ 5 Μαΐου 1958 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΓ'. Ἀριθ. 285 Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀποστόλῳ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΩΜΑΙ :

Ἑξάμηνος Δρχ. 15.— Ἐτησίᾳ Δρχ. 50

Ἐξαετηρικοῦ : Ἑξάμ. Δολ. 2.— Ἐτησίᾳ Δολ. 4

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Ἡ Κυριακὴ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἀπὸ Ἁγίας Οἰκουμένης Συνόδου φέρει εἰς τὴν σκέψιν μας ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν ἱερῶν διδασκάλων, τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, τῶν ἀπλῶν ἢ ἐπιφανῶν ζηλωτῶν, οἱ ὅποιοι δι' ἔργων ἢ λόγων ὑπερησπίσθησαν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῆς πλάνης καὶ τῆς αἵρέσεως. Οἱ ἀγῶνες τῶν δὲ αὐτοί, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἦσαν αἱματόβρεκτοι, ἐστάθησαν παράγοντες ἰσχυροὶ ὄχι μόνον ἐπιβιώσεως, ἀλλὰ καὶ διαμορφώσεως τῆς σωζούσης ἀληθείας, τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας.

Χωρὶς τοὺς ἀγωνιστὰς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι τὸ σωτήριον μήνυμα τοῦ Γολγοθᾶ θὰ ἐξηφανίζετο εἰς τὴν λήθην τοῦ παρελθόντος καὶ ὁ ζωοποιὸς σπόρος τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας θὰ ἤχρηστεύετο μέσα εἰς τὴν θάλασσαν τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων.

Ἐπομένως ἡ συμβολὴ τῶν ὑπῆρξε τεραστίᾳ καὶ ἀξιόλογος. Οἱ ἀγῶνες τῶν καὶ ἡ ἐν γένει δράσις τῶν διεμόρφωσαν, οὕτως εἰπεῖν, τὸν ἱστορικὸν Χριστιανισμόν. Ὑπὸ τὸν ὄρον ἱστορικὸς Χριστιανισμός δὲν ἐννοοῦμεν πνευματικὸν καθεστὼς ξένον ἢ διάφορον πρὸς τὸ θεμέλιον τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ Εὐαγγέλιον καὶ γενικώτερον τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

Τὸ Θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον περιλαμβάνει ὡς γνωστὸν τὴν προφορικὴν διδασκαλίαν τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν δογματικὴν.

Ἡ διδασκαλία αὕτη εἶναι πλήρης, ἀρτία καὶ συγκεκριμένη. Ὡς τοιαύτη δὲν ἐπεδέχετο οὔτε προσθήκην, οὔτε ἀφαίρεσιν, οὔτε ἀλλοίωσιν. Ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «ἀλλὰ καὶ ἐάν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίσθαι ὑμῖν παρ' ὃ

εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. Α, 8).

Ἡ διδασκαλία ὅμως αὕτη εἶχε σκοπὸν νὰ ἀπευθυνθῇ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι θὰ ἐγεννῶντο μετὰ ταῦτα. Μὲ ἄλλους λόγους ἢ σώζουσα διδασκαλία τοῦ Κυρίου περιήλθε ἐκ τῶν πραγμάτων εἰς τὴν περιοχὴν καὶ τὴν ἀρμοδιότητα τῆς ἱστορίας. Ἐπόμενον λοιπὸν ἦτο νὰ μὴ ἐγίνετο εὐχερῶς ἀντιληπτὴ, εἴτε σκοπίμως εἴτε ἐξ ἀφελείας ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Ἄλλοι ἐξ αὐτῶν θὰ παρηρμήνευον καὶ θὰ παρεξήγουν, ἄλλοι πάλιν σκοπίμως θὰ διέστρεφον τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐπὶ πλέον ὅσοι ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας νὰ γίνουν μέλη τῆς Ἐκκλησίας προηγουμένως ἦσαν εἰδωλολάτραι ἢ Ἑβραῖοι.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐσκέπτοντο καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἔζων ὄχι μόνον ἦτο διάφορος τοῦ τῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἣν ἐκαλοῦντο νὰ ἐνταχθῶσιν, ἀλλὰ εἶχε δημιουργήσει ἰσχυρὰ κριτήρια σκέψεως καὶ μόνιμον ρυθμὸν ζωῆς, ὥστε νὰ εἶναι δύσκολος ἢ προσοικείωσις τῆς πίστεως· πρὸ παντὸς δὲ οἱ τέως εἰδωλολάτραι καὶ Ἑβραῖοι, συγκινούμενοι ἀπὸ τὸ χριστιανικὸν μήνυμα προσεπάθουν νὰ κατανοήσουν τὰς ὑψηλὰς αὐτοῦ ἀληθείας μὲ τὸ πρίσμα τῆς ΚΛΗΡΟΝΟΜΗΘΕΙΣΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ.

Ἐπεβάλλετο ὅθεν νὰ ἐξευρεθῶσιν ἄνθρωποι, οἵτινες φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΝΑ ΟΔΗΓΟΥΝ ἀσφαλῶς τὰ πλῆθη πρὸς τὴν Ἀλήθειαν. Ἡ φωτισμένη εὐσέβεια τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν δὲν ἀπετέλει πηγὴν ἀληθείας, ἀλλὰ ἀσφαλῆ ὁδηγὸν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἐπὶ πλέον ἡ καθαρὰ διάνοια καὶ ἡ ἀγία ψυχὴ τῶν μακαρίων αὐτῶν ἀν-

θρώπων ἐγένοντο τὰ διαυγέστατα κάτοπρα, τὰ ὁποῖα δεχόμενα τὰς ἀκτῖνας τοῦ χριστιανικοῦ φωτός ἀντανakλουσαν αὐτὰς εἰς ὄσας καρδίας δὲν ἀνεζήτουν τὸ κομψόν, τὸ κοσμικόν, τὴν γνῶσιν, ἀλλὰ τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Χάριν.

Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ, ἔχουσα ὡς ὀρυζήτριον τὴν αὐστηράν προσήλωσιν εἰς τὸ ἀμετακίνητον κέντρον τῆς εὐαγγελικῆς πίστεως μετουσιώθη εἰς συγγράμματα, εἰς προσωπικὸν βίον, εἰς ἀποφάσεις Συνόδων, εἰς κανόνες, εἰς ἔθιμα, εἰς παραδόσεις, εἰς σύμβολα, ἅπαντα ταῦτα στοιχεῖα ἀναγωγικὰ πρὸς τὴν ὑπερτάτην Ἀλήθειαν.

Ἄπαντα δὲ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ συνθέτουν τὸν ἱστορικὸν Χριστιανισμόν. Ἐπομένως μεταξὺ ἱστορικοῦ καὶ εὐαγγελικοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπάρχει ἐσωτερικὸς σύνδεσμος καὶ ἀδιάρρηκτος συνοχή.

Ὁ Αὐτὸς Αἰώνιος, Παντοδύναμος καὶ Ἀναρχος Θεὸς ὁμιλεῖ ἐν μέν τῳ Εὐαγγελίῳ διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν δὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καταυγάζοντας διανοίας καὶ ὀδηγοῦντας αὐτὰς εἰς τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Χάριν. Δὲν εἶναι ἐπομένως ὁ Εὐαγγελικὸς καὶ ὁ ἱστορικὸς Χριστιανισμὸς δύο θέσεις ἢ ἔστω δύο μορφαί, ἀλλὰ μία ἐνότης, ὅπως Εἷς εἶναι ὁ ἐν Τριάδι προσκυνούμενος Θεός.

Εἶναι δύο κύκλοι ΟΜΟΚΕΝΤΡΟΙ, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς ἔχει κέντρον τὸν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ἀποκαλυπτόμενον Θεὸν καὶ ἀκτῖνα τὴν ἐποχὴν τῆς Καινῆς Διαθήκης, καὶ ὁ ἕτερος ἔχει ὡσαύτως τὸ αὐτὸ κέντρον, τὸν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ἀποκαλυπτόμενον Θεὸν καὶ ἀκτῖνα τὸν ἱστορικὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ συνέπειαν πᾶσα προσπάθεια ἀλλοιώσεως σημείου τινὸς τῆς δευτέρας περιφέρειας τοῦ ἱστορικοῦ Χριστιανισμοῦ, συνιστᾷ ἀπόπειραν μετακινήσεως τοῦ Ἀμετακινήτου καὶ σταθεροῦ κέντρου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Αὐτὸ προνοητικῶς ὑπαινίσσεται ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς λέγων: «Διὰ τοῦτο λέγω ἡμῖν, πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφημία ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις, ἡ δὲ τοῦ Πνεύματος βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις» (Ματθ. 1Β, 31).

Ὁ εὐαγγελικὸς καὶ ἱστορικὸς Χριστιανισμὸς συνθέτουν τὴν Ὁρθόδοξον συνείδησιν τοῦ πιστοῦ καὶ διαμορφώνουν τὸν βίον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ εἶναι καὶ βίος τοῦ μέλους αὐτῆς. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς δυνάμεθα νὰ παρομοιάσωμεν τὸν ἱστορικὸν Χριστιανισμόν, ὡς τὴν λογικὴν καὶ ἡρεμὸν θάλασσαν, ἥτις ἐλαφρῶς ριπιδουμένη ἀπὸ τὰς Αὔρας τοῦ Παναγίου Πνεύματος, κατευθύνει μὲ σταθερότητα καὶ ἀσφάλειαν τὴν ἱεράν τῆς Ἐκκλησίας ὁλκάδα ἀπὸ τὸν πρῶτον λιμένα, τὴν Πεννηκοστήν, εἰς τὸν λιμένα προορισμοῦ, τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Βεβαίως εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἱστορικοῦ Χριστιανισμοῦ δυνάμεθα νὰ συναντήσωμεν ὑπαρχούσας ἢ δημιουργουμένας καταχρήσεις, ἀνοησίας, εὐσεβοφανῆ συμφέροντα, ἐκτροπὰς καὶ ὅλα αὐτὰ ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Εὐ-

κόλως ὁμως δυνάμεθα νὰ ἐλέγξωμεν τὴν παρυσίαν τῶν ὑπόπτων καὶ ἐπικινδύνων αὐτῶν καρκίνων μὲ τὸ κριτήριον τῆς ἁρμονίας μεταξὺ εὐαγγελικοῦ καὶ ἱστορικοῦ Χριστιανισμοῦ: «Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός». Ὡστὲ πᾶν τὸ ἀντίθετον πρὸς τὸν ρυθμὸν τοῦ εὐαγγελικοῦ βίου, δὲν δύναται νὰ πολιτογραφηθῇ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἱστορικοῦ Χριστιανισμοῦ.

Κοινωνικὰ θέματα

Ἡ ΕΡΓΑΣΙΑ ΩΣ ΚΑΘΗΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Ἰατροῦ κ. Π. ΚΑΤΩΠΟΔΗ

«Τὸ Περιοδικόν μας θεωρεῖται εὐτυχές, διότι παραθέτει ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τὰς γνώμας ἐδικῶν τῆς ἐπιστήμης ἀνθρώπων ἐπὶ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα συνθέτουν τὸν δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν βίον τῶν χριστιανῶν. Ἦδη διὰ τὸν θεσμόν τῆς ἐργασίας παρακαλέσαμεν τὸν τόσον γνωστὸν καὶ προσφιλῆ ἱατρὸν κ. Π. Κατωπόδην νὰ μᾶς ἐκθέσῃ τὰς γνώμας του, τὰς ὁποίας καὶ δημοσιεύομεν. Ἐλπίζομεν, ὅτι οἱ καλοὶ αὐτοὶ χριστιανοὶ θὰ παρέχουν ὡς πνευματικὴν τροφὴν μερικὰ προϊόντα τῆς ἐπιστημονικῆς τῶν πείρας, ἀπὸ χριστιανικῆς σκοπιᾶς ἐκτιθεμένα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας».

Ἡ ἐργασία ἀποτελεῖ καθήκον διὰ τὸν ἄνθρωπον, διότι διὰ ταύτης δὲν ἐξοικονομοῦνται μόνον τὰ χρεώδη τῆς ζωῆς ἀλλ' εὐρύτερον ἀποκτᾷ αὐτὴ ἡθικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀξίαν. Ἡ ἐργασία συντελεῖ εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν Ἐπιστημῶν καὶ Τεχνῶν, δι' ὧν ἐρευνῶνται κρυπταὶ δυνάμεις τῆς φύσεως, πρὸς ὄφελος καὶ προαγωγὴν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναβιβάζει τὴν ἐργασίαν εἰς ὑψηλὸν ἐπίπεδον, μὴ ἐπιτρέπων εἰς οὐδέναν νὰ θνήσκῃ. «... ὁ μὴ ἐργαζόμενος μὴδὲ ἐσθιέτω» λέγει. Ὁ δὲ Κύριος τῶν ὅλων εἰργάζετο ὡς ἄπλοῦς ξυλοργὸς εἰς τὴν Ναζαρέτ, διὰ νὰ ἐξαγιάσῃ τὸν θεσμόν τῆς ἐργασίας.

Μὲ τοῦτο ὁμως δὲν θὰ πρέλῃ νὰ ὑπονοηθῇ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέον νὰ εἶναι αἰχμάλωτος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν. Ὁ οὕτω ἀσχολούμενος ὄχι μόνον καταπονεῖ τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν, ἀλλὰ στερεῖται λόγῳ ἐλλείψεως χρόνου, καὶ τῶν ὠφελίμων ἀπολαύσεων διὰ τὴν ζωὴν. Ἐπομένως ὁ ἐργαζόμενος πρέπει κατὰ διαστήματα νὰ ἀναπαύεται. Δι' αὐτὸ ἀλλωστε καὶ ἡ Ἐκκλησία καθιέρωσε τὰς Κυριακὰς ἀργίας καὶ τὰς τῶν ἁγίων πρὸς εὐλογίαν Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ πρὸς κατάπαυσιν. Ὡσαύτως ἡ τροφὴ τοῦ ἐργαζομένου δέον νὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ πρὸς τὰς δυνάμεις του. Λαμβανόμενων δὲ οὕτω καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότη, τῶν ὑγιεινῶν μέτρων τοῦ περιβάλλοντος τῶν ἐργαζομένων, ἡ ἐργασία οὐδεμίαν ἔχει ἐπίδρασιν βλαβεράν ἐπὶ τῆς υγείας. Ἀπεναντίας διατηρεῖ αὐτὴν ἀκμαίαν καὶ συνεχῆ. Ἀντιθέτως ὁ μὴ ἐργαζόμενος, μὲ τὴν ἀνάδοξον τοῦ χρόνου στερεῖται τοῦ σφρίγγους τῆς υγείας καὶ εἶναι ἐπόμενον νὰ περιπέσῃ καὶ εἰς νόσους, διότι ἔπαυσε νὰ ἀσκῇ τὸν ὀργανισμόν του.

Ὁ ἄνθρωπινος ὀργανισμὸς ἐνέχει ἱκανότητος αἰ

ὁποῖα ἐὰν δὲν χρησιμοποιηθοῦν καταλλήλως ἀδρα-

νοῦν. Οἱ μὲν, οἱ ὅποιοι εἰς τὴν ἐργασίαν προσφέρουν τὴν πλέον δυναμικὴν ἐνέργειαν, σὺν τῷ χρόνῳ καθίστανται πλαδαροὶ καὶ ἄστονοι. Οἱ πνεύμονες δὲν ὀξυγονοῦν καλῶς τὸ εἶμα, ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος κατὰ τὴν καθαρτικὴν ζωὴν δὲν εἶναι ἐντατικὴ καὶ ὥς ἐκ τούτου οἱ ἱστοὶ στεροῦνται τῆς ἀπαιτουμένης ἀνταλλαγῆς τῆς ὕλης. Τὸ πεπτικὸν σύστημα κατὰ τὴν διαρκὴ ἀνάπαισιν δὲν ἐκτελεῖ τὰς φυσιολογικὰς τοῦ κινήσεως ἐπαρκῶς. Δὲν γίνεται δηλαδὴ καλῶς ἡ πέψις, δὲν γίνεται καλῶς ἡ ἀποχέτευσις καὶ δημιουργοῦνται τοξίναι, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦν διάφορον συμπτωματολογίαν. Ἀλλὰ καὶ οἱ νεφροὶ, ὡς παροχευτικὰ καὶ ταῦτα ὄργανα δὲν ἀπεκρίνουν καλῶς καὶ παραμένουν εἰς τὸν ὀργανισμόν περιττὰ ὕλη, αἵτινες δημιουργοῦν παθήσεις.

Ἐκεῖνο δὲ τὸ σύστημα ποῦ προσβάλλεται ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐργασίας εἶναι τὸ νευρικὸν σύστημα. Δημιουργοῦνται διάφοροι νοσηραὶ καταστάσεις, ἰδίως οἱ τοὺς διανοουμένους.

Γενικῶς ἅπαντες οἱ μὴ ἀσχολούμενοι εἰς οἷαν δῆποτε ἐργασίαν καταλαμβάνονται ὑπὸ ζοφερῶν σκέψεων συμφώνως πρὸς τὸ ρητὸν «τοῦ ἀέργου ὁ νοῦς γίνεται ἐργαστήριον τοῦ Διαβόλου». Δὲν ἀποκλείεται νὰ δημιουργηθοῦν καὶ ἀνία, μελαγχολία καὶ ἀκόμη νευρασθένεια.

Ἰδοὺ διατὶ ἡ ἐργασία ἐκτὸς τῶν ἀπορροεουσῶν ἐκ ταύτης ὕλικῶν ὠφελειῶν τυγχάνει καὶ ἑνας μέγας παράγων τῆς σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ὑγείας. Πρέπει ἐπὶ πλέον νὰ καταστή γνωστὸν διὰ κατὰ τὴν ἐργασίαν ὁ ὀργανισμὸς ὑφίσταται φθορὰν καὶ ἐλάττωσιν τῆς δυναμικότητός του ἐξ ὧν ἐπέρχεται ἡ κόπωση. Ἐν τούτοις ἡ κόπωση αὕτη παρέρχεται διὰ τῆς ἀναπαύσεως καὶ τοῦ ὕπνου καὶ ὁ ὀργανισμὸς ἀνακαινοουργεῖται ἕτοιμος πρὸς ἐργασίαν.

Ἐξ ὧν τῶν ἀνωτέρω καθίσταται φανερόν, ὅτι ὁ θεσμὸς τῆς ἐργασίας ἀποτελεῖ στοιχεῖον πολῦτιμον τοῦ κατὰ Χριστὸν ζῆν, ἀλλὰ καὶ ἀνεκτίμητον παράγοντα ὑγείας. Τὸ ἰδανικὸν μιᾶς πολιτείας θὰ πρέπη νὰ εἶναι ὁ κατάλληλος καὶ προγραμματισμένος προσανατολισμὸς τῶν νεοτῶν μελῶν τῆς, ὥστε ἀναλόγως τῶν κλίσεων καὶ τῶν ψυχασωματικῶν προσόντων νὰ ἐντάσσεται ὁ νέος εἰς ὥρισμένον κύκλον ἐργασίας. Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, τοῦ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ θὰ ἐπανέλθωμεν, σὺν Θεῷ, εἰς ἄλλο ἄρθρον.

Περ. Κατωπόδης

ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΛΩΝ

«Ὁ ἀγὼν ἡπέκτησε ἰδιόκτητα γραφεῖα! Δὲν εἶναι μικρὸν τὸ κατόρθωμα! Τὰ γραφεῖα ἀνῆλθον εἰς τὸν εὐσεβῆ λαόν. Ὅλοι ἐπομένως μετὰ τὸν ΘΕΟΛΟΝ των θὰ πρέπη νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν ἐξόφλησίν των. Κάθε προσφορά χάριν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἀποτελεῖ ἀγωνιστικὸν καθήκον.

Ἀπὸ τοὺς εὐαγγελικοὺς θησαυροὺς

ΤΟ ΕΚ ΤΥΦΛΟΥ ΦΩΣ

Τὰ μάτια μερικὲς φορὲς εἶναι παγὶς θανάτου καὶ ὄργανα φθορᾶς. Ὅχι μόνον διότι μετὰ τὰ μάτια ἀγκαλιάζουμε παντὸς εἶδους προστυχία, ὅχι μόνον διότι μετὰ τὰ μάτια διακράτουμε ἀθεμιτοურγίες καὶ ἐγκλήματα, ὅχι μόνον διότι μετὰ τὰ μάτια προσκυνούμε τὰ διάφορα εἶδω' α τοῦ κόσμου, ἀλλὰ διότι μετὰ τὰ μάτια αὐτὰ δὲν βλέπουμε ὅπως πρέπει, μετὰ εὐληκρίαια καὶ ἀγάπην τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ.

Καταπληκτικώτερον θαῦμα ἀπὸ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὁράσεως εἰς ἕναν τυφλὸν ἐκ γεννητῆς δὲν ἔχει ποτὲ πραγματοποιηθῇ. Καὶ ὅμως τὸ θαῦμα δὲν τὸ βλέπουν οὔτε οἱ φθονεροὶ Φαρισαῖοι, οὔτε οἱ δειλοὶ γονεῖς τοῦ ἀναβλέψαντος τυφλοῦ. Οἱ πρῶτοι φαρμακωμένοι ἀπὸ τὸν φθόνον συκοφαντοῦν τὸν εὐεργέτη «Τοῦτον οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν» κραυγάζουν μετὰ μανίαν· μετὰ πάθος δὲ προσπαθοῦν νὰ πείσουν τὸν θεραπευθέντα «ἡμεῖς οἶδαμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀμαρτωλὸς ἐστίν».

Οἱ γονεῖς πάλιν τοῦ ἀναβλέψαντος τυφλοῦ ἀφοπλισμένοι ἀπὸ τὴν δειλία ἀποφεύγουν νὰ ἀποδώσουν τὴν θεραπείαν τοῦ παιδιοῦ τους εἰς τὸν Εὐεργέτη. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ψυχολογικῶς ἀποδίδει τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τους «ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβούντο τοὺς Ἰουδαίους». Ἀπέναντι τῆς φοβικαλῆς αὐτῆς συμμαχίας τῆς δειλίας, τοῦ φθόνου καὶ τοῦ ψεύδους ὁρθώνεται μετὰ καταπληκτικὸν ἥρωϊσμόν τὸ παράστημα ἐνὸς τέως ἀναπήρου ἐπαίτου, τοῦ πρώην τυφλοῦ.

Εἶναι τόσον ἰσχυρὰ ἡ ἐντύπωσις τῆς εὐεργεσίας, τόσον βαθεῖα ἡ εὐγνωμοσύνη, ὥστε τίποτε δὲν τὸν κλονίζει. Ἡ διαλεκτικὴ του εἶναι ἀπλῆ, ἀλλὰ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον συντριπτικὴ. «Εἰ ἀμαρτωλὸς ἐστίν οὐκ οἶδα» ἐν οἷδ', ὅτι τυφλὸς ὦν ἄρτι βλέπω. «Ἐν γὰρ τούτῳ θαναστὸν ἐστίν, ὅτι ὅμως οὐκ οἶδατε πόθεν ἐστίν, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δὲ ὅτι ἀμαρτωλὸν ὁ Θεὸς οὐκ ἐκούει». «Ἐκ τοῦ αἵματος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἡνωξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένον».

Δὲν ἐγνώρισε τὸν εὐεργέτην του· καὶ ὅμως δὲν τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν συνείδησίν του. Ἡ εὐεργεσία τῆς θεραπείας τὸν κρατᾷ αἰχμάλωτον τῆς ὀφειλομένης εὐγνωμοσύνης.

Ἦτο τυφλὸς καὶ ὅμως οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ψυχῆς του παρέμειναν ἀνοικτοί. Τὸ φῶς τοῦ τυφλοῦ ἦτο ἰσχυρότερον καὶ ὠφελιμώτερον ἀπὸ τὸ φῶς πολλῶν βλέπόντων. Καὶ πρὶν νὰ θεραπευθῇ ἐλειτούργει ἡ ὁρσις τῆς ψυχῆς του.

Ὅταν ὁ Κύριος ἐπέχεισε τοὺς ὀφθαλμούς του μετὰ τὸν πηλὸν ἐκ τοῦ πύσματος καὶ τὸν παρέπεμψε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, δὲν ἀπιστεῖ, δὲν ἀνιδρᾷ, ἀλλὰ πειθαρχικῶτα ἀπέρχεται. Διὰ τί;

Διότι ἡ ψυχὴ του ἔβλεπε τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποῖαν οἱ ὕλικοι ὀφθαλμοὶ ἀδυνατοῦν νὰ συλλάβουν.

Ἡ σωματικὴ ὁρασις εἶναι ἀναμφοβητήτως τὸ ὀραιότερον δῶρον καὶ τὸ πολυτιμώτερον ἀγαθὸν τῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ δυστυχία τοῦ σκότους καὶ ὁ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΔΡΑΜΑ Ἀπρίλιος 1958

Τὸ Σάββατον τῶν Μυροφόρων καὶ εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῶν Ἀγίων «Τριῶν Ἱεραρχῶν» Γ.Ο.Χ. Δράμας, κατόπιν θείας Λειτουργίας ἐτελέσθη τὸ τεσσαρακονθήμερον Ἱερὸν Μνημόσυνον τῆς ἐν Ἀχαρναῖς (Μενίδιον) Ἀθηνῶν θανούσης Μαρίας Ν. Σαββοπούλου. Τοῦτο ἐτέλεσεν ὁ υἱὸς αὐτῆς Αἰδ. σιμώτατος Ἱερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος. Τὸ Ἱερὸν μνημόσυνον ἐτίμησαν οἱ Γ.Ο.Χ. Δράμας καὶ πλήθος κόσμου.

ΓΑΜΟΙ ΕΝ ΔΡΑΜΑ

Τὴν ἐπομένην Κυριακὴν τοῦ Παραλύτου ἐγένετο μονοεκκλησια ἁποφύτων τῶν ἐνοριῶν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν μὲ λειτουργὸν τὸν Αἰδ. Ἱερεῖα π. Μιχαήλ, ἐτελέσθησαν μετὰ πάσης σεμνοπρεπείας οἱ Γάμοι τοῦ ἐκ τοῦ χωρίου Συμβολῆς—Σερρῶν νέου Γεωργίου Εὐστ. Καλοϊτζίδου μετὰ τῆς ἐκ Δράμας νέας Ἀρχοντῆς θυγατρὸς τοῦ Χαρ. Γεωργιάδου. Παράνυμφος παρέστη ἡ Κυριακὴ Κουκίδου. Τὸν γάμον ἐτίμησαν πλήθος κόσμου καθῶς καὶ συγγενῶν καὶ φίλων τῶν νεονύμφων.

ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ (Σερρῶν), Ἀπρίλιος 1958.

Καὶ ἐφέτος ἐτελέσθη ἡ Ἱερά ἐτησίᾳ πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Γ. Ο. Χ. μὲ τὸν Πανοσιώτατον Ἱερομόναχον Ἰλαρίωνα. Ἀφ' ἐσπέρας ἐγένετο Μέγας Ἑσπερινὸς καὶ τὴν ἐπομένην Θεία Λειτουργία μετ' ὁροκλασίας. Τὸν θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ λειτουργῶν Ἱερομόναχος. Τὴν Ἱερὰν Πανήγυριν ἐτίμησαν καὶ πλήθος προσκυνητῶν ἐκ Σερρῶν ἐλθόντων μὲ τρία Λεωφορεῖα. Εἰς τὸ τέλος οἱ προσκυνηταὶ ἐπεσκέφθησαν καὶ τὸ ὀνομαστὸν παρεκκλησίον τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

πόνος τοῦ τυφλοῦ εἶναι ἴσως αἱ δοιμύτεραι θλίψεις τῆς γῆς ἐν τοῖς ὅμοις καὶ ἡ θρᾶσις αὐτῇ καὶ τὰ μάτια αὐτὰ ἔχουν μόνον μίαν ἐπίγειον, μίαν προσωρινὴν ἀξίαν. Κάποτε καὶ αὐτὰ θὰ σβύσουν μέσα εἰς τὸ σκότος τοῦ τάφου. Καὶ ἔπειτα δὲν ἐμποδίζει καμμιὰ φορὰ ἡ στέρησις των, τὴν ἐνόρσιν τῆς ἀληθείας μὲ τοὺς ψυχικοὺς ὀφθαλμούς. Πόσοι τυφλοὶ ἀνεδείχθησαν καλλιτέχναι, φιλόσοφοι, ἄγιοι;

Ἐκεῖνο, ποὺ συνιστᾷ ἀνεπανόρθωτον συμφορὰν εἶναι ἡ καταστροφὴ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς. Τότε τὸ σκότος καὶ ἡ ἀπώλεια εἶναι αἰώνια.

Καὶ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τὰ καταστρέφει ὁ φθόγος, ἡ ἁχαριστία καὶ ἡ δειλία.

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ἱερομόναχος ἐξ Ἀγίου Ὁρους διαμένων εἰς Βαρυμπόμπην (Ἀξίον Ἑστίν) ἀναλαμβάνει ἀγιογραφίας κατὰ τὰ πρότυπα τοῦ Ἀγίου Ὁρους εἰς τιμὰς λογικάς.

Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα.

ΨΕΥΔΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ

«Ἀλλὰ γενηθήτω τὰ
χεῖλη τὰ ὄσπρια».

Ὁ πολὺς ἐν «ἐγκολπίοις» Θεόκλητος Καντάρης ἀφοῦ υπέκλεψε «τὴν ποιμαντικὴν ράβδον» μεταβάλλει ἤδη αὐτὴν εἰς πολεμικὴν γραφίδα ἐναντίον προσώπων τῆς περιωπῆς καὶ τοῦ κύρους τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου.

Δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ διαγωνισθῶμεν εἰς τὸν Μαραθῶνιον τῆς ἐπιπολαιότητος τὸν τολμητῆσαν κληρικόν, ὅστις ἐν τῇ βουλίσῃ τῶν ἀξιωματῶν ἀνέτρεψε αἰωνόβια καθεστῶτα καὶ κατέστησε τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμὸν ἱησουητικῆς σκοπιμότητος ἀντικείμενον ἢ Γολγοθᾶν εὐσεβίας. Δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ ἀντιπαρέλθωμεν τὴν ἀνανδρον κατασκευράντησιν ἐνὸς νεκροῦ, οὕτινος ὁμολογουμένως δὲν ἦτο ἄξιος νὰ λύσῃ τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων. Γράφει εἰς τὸ φῆλλον τῆς «Βραδυνῆς» (10-5-58), «οἱ πολλοὶ ἐνδείξεις ὠθοῦν τὸν ἄνδρα «εἰς πολλὰς σκέψεις ὅσον ἀφορᾷ τὴν πίστιν τοῦ ἀποθανόντος πρ. Φλωρίνης...». Καὶ μόνον ἡ κατὰ νεκροῦ βολὴ δίδει τὸ μέτρον τοῦ ἀνάνδρου ἀνδρισμοῦ του.

Τὸν πληροφοροῦμεν ὅμως, ὅτι ὁ ἀειμνηστὸς πρ. Φλωρίνης ἔδωσε ἐξετάσεις τῆς βιβλίας καὶ διδασκαλίας πίστεώς του, ὧν αἱ κυριώτεραι καὶ πλέον βαρύνουσαι εἶναι:

- 1) Ἡ θυσία παχιλῶν ἀποδοχῶν.
- 2) Ἡ θυσία τῆς τοῦ ἀξιωματοῦ αἵγλης.
- 3) Αἱ δύο κοπιώδεις ἐξορίαι.
- 4) Τὸ ἄσφογον καὶ ἀγγελικὸν παρελθόν.
- 5) Τὸ πλήθος τῶν ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος ἀπολογιῶν.
- 6) Ἡ ἀρνησις του νὰ ἀιολογήσῃ τοὺς δύο ἀποστάτας ἐπισκόπους Χατζῆ καὶ Λιώσην εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀποστασίας.

Τί ἔχει νὰ παρατάξῃ ὡς ἀποδείξεις πίστεώς ὁ ὄψιμος «ἀγωνιστής»;

Τὸν προκαλοῦμεν νὰ ἀπαντήσῃ.

Α) Ἀνεγράφωσαν ποτὲ εἰς τὸν πίνακα τῶν ἐκλογίμων Ἀρχιερέων τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας, διαγραφέντες λόγῳ τῆς προσχωρήσεώς των εἰς τοὺς παλαίσημερολογίτας;

Β) Τί ἤθελε εἰς τὴν αὐτὴν Ἐπισκόπου ἐν ἐνεργείᾳ, τί τοῦ ἀπήντησε ἐκεῖνος καὶ τί τὸν παρῆλθε νὰ διαβιβασθῇ εἰς τὸ οὐ; τοῦ Μακαριωτάτου Ἀθηνῶν;

Γ) Τί ἐθυσιάσε ὁ ἄνθρωπος ἀξιολόγου Ἑνορίας καὶ ἐλπίδος προαγωγῆς κληρικῶν, ἐπιστηδῆσας εἰς τὰς τάξεις τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν;

Δ) Τί ὁμολόγησε ὁ ἐν «ἐγκολπίῳ» συνέννοχός του Ἀνθίμος εἰς τὸν νῦν Ἐπίσκοπον Θαυμακοῦ, ὅτε οὗτος ἦτο ἀκόμη Ἀρχιερατματοῦς τῆς Ἱεράς Συνόδου;

Εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ ἀντιδικήσωμεν ζῶντες πρὸς ζῶντας, χάριν τῆς ἀληθείας. Ἄς ἀφήσῃ λοιπὸν τοὺς νεκροὺς καὶ ἂς παύσῃ τοὺς παιδρὸς δοναχισμούς του.

Φειδώμεθα τοῦ γοήτρου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δὲν ὁμιλῶμεν δὲν ἀνεχόμεθα ὅμως τὸ ψεῦδος καὶ τὴν πρόκλησιν.

Ἐπεὶ οὗτος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνης
Κάνιγγος 32—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σαμπίνης
Θεμιστοκλέους 33

Ἡ ΤΕΤΡΑΦΩΝΟΣ ΧΟΡΩΔΙΑ ΕΝ Τῇ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚῇ ΥΜΝΩΔΙΑ

Καὶ ἐπιστήσω νεανίσκους ἀρχόντας αὐτῶν καὶ ἐμπαίεται νεοτέουσιν αὐτῶν (Ψαῖας καφ.)

Τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας τῶν Λατίνων ἔνεκκεν ὁ περβολικῆς ἀλαζονείας καὶ φιλαργυρίας τῶν Παπῶν τῆς Ρώμης χωρισθείσης ἀπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς, κυρίως δὲ διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς προσθήκην τοῦ ἐπαράτου *Filioque*, τῷ ἀναθέματι καθ' ὑπεβλήθη αὕτη ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Θ'. αἰῶνος. Ἐκτοτε οὐκ ἐπαύσατο αὕτη νοθεύειν τὰ παραδεδομένα τῆς μίας Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας παντοίους νεωτερισμοὺς, ἐν οἷς ἡ τοῦ κλήρου ἀγαμία, τὸ ξυρᾶσθαι τὴν κόμην καὶ τὴν γενιάδα καὶ μύροις παντοδαποῖς ἀλοιφασθαι δις τῆς ἡμέρας, ἡ διὰ καταποτίων μεταδόσις τῶν ἀρχάντων μυσηρίων, τὰ ἄζυμα, ἡ εἰσαγωγή Νέου ἡμερολογίου ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῆς Ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδου καθιερωθέντος Ἰουλιανοῦ, τὸ καθαγέριον πῦρ (*Purgatorium*) διὰ τὰ ἐλάσσονος βαρύτητος ἁμαρτήματα, σὺν τούτοις δὲ καὶ τὴν τετράφωνον μετὰ κλειδοκυμβάλου (ἀρμονίου) χορωδίαν ἐν τῇ Ἱερᾷ ὕμνωδιᾳ, ἀντὶ τῆς ἀπὸ αἰῶνων καθιερωμένης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Βυζαντινῆς. ἐν ἣ συνειδέθη τὸ τὸν ἱερῶν ὕμνων σύνολον.

Ἡ παράδοξις καὶ τοῖς κοσμοκοίς μόνον ἀρμόζουσα συνήθεια, τῆς μετὰ ἡ ἀνευ ἀρμονίου τετράφωνου χορωδίας, εὐρεῖται κατελείπον ἐν Ἑπτανήσῳ, ἐφ' ἣ τὴν ἐξουσίαν πολλὰ ἔτι ὁ Πάπας εἶχε. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐν τῇ λαϊκῇ ποιήσει ἐχρησιμοποιεῖτο ὑπὸ ἐψιμυθιωμένων καὶ ἐκτεθλημένων νέων ἐν ὧρα νυκτός, ὑπὸ τὰ παράθυρα ἐρωτύλων νεανίδων, τῇ συνοδείᾳ κιθάρας, μαντολίνου κλπ. βραδυτέρον δὲ ὡς λύμη τις καὶ μίανσμα, μετεδόθη τῇ Ἀγίᾳ ἡμῶν Ἀνατολικῇ Ὀρθοδόξῳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἐναντίον Κανόνων Ἀγίων Οἰκουμένων Συνόδων καὶ γνώμης Θεοφόρων Πατέρων, (ὡς ὁ Μ. Βασίλειος, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καὶ ἄλλοι), σαφῶς καθορίζοντων τὰ ἀρμόδια εἰς τὸ ψάλλειν πρόσωπα καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἱερᾶς ὕμνωδίας.

Ἐναντίον τοῦ παρεισάκτου, κοσμικοῦ, τούτου τῶν τριῶν (δηθὰν μουσικοῦ) ἐξαμβλώματος, ἵσταται ὡς ὁ ἐπιβλητικὸς ΑΘΩΣ, ἀκλόνητος ἐν μέσῳ τῶν κοσμικῶν κυμάτων, ἡ γλυκεῖα καὶ ἀπείρητος Ἐκκλησιαστικὴ Βυζαντινὴ μουσικὴ.

Οἱ τῆς χορωδίας τοῦ ὕμνου καὶ τούτου νόθου μουσουργήματος θανασταί, φέρουσιν εἰς μέσον, ὡς ἐπιχείρημα, πῶς ὑποστήριξιν του, τὴν ἐπ' ἐσχάτων παρατηρουμένην ἐλίξιν καὶ πρόοδον τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ μηχανικῇ καὶ ἰδίᾳ τῇ ἀεροαυτηγικῇ. Ἀκατανόητον εἶναι, λέγουσιν—οἱ νεωτερίζοντες—να διατηρεῖται εἰσέτι ἡ Βυζαντινὴ μουσικὴ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ὕμνωδιᾳ ἀντὶ τῆς τετράφωνου χορωδίας, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἄνθρωπος ἐπιβαίνων Σποῦττικῇ φθάνει ὅσον οὕτω εἰς τὴν Σελήνην, ἐκείθεν εἰς τὸν ΑΡΗΝ καὶ ἀλληλοδιαδόχως εἰς ἄλλους πλανήτας τοῦ στερεώματος (ὥς διὰ τὴν ἀπόψιν τὸν θρόνον του ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ! Ὡς ποτε ἡβουλήθη καὶ ὁ Ἐσωφόρος). Βλέπε σχετικῶς ὅσα περὶ τούτου ἔγραψεν ἀνωνυμογράφος θιασώτης τῆς Παπικῆς χορωδίας εἰς τὸν ΗΜΕΡΗΣΙΟΝ ΚΗΡΥΚΑ (Λαρίσης) τῆς λήγοντος μηνός.

Καὶ περὶ μὲν τῆς εὐεργετικῆς ἐξελίξεως καὶ

προόδου τῆς γενεᾶς ταύτης ἀψευδεῖς μάρτυρες κεῖνται αἱ στατιστικαὶ τῶν ὁμαδικῶν τραγωδιῶν τῆς ἀεροαυτηγικῆς καὶ οἱ πρῶτοι καταφθάνοντες εἰς τὸν τόπον τῶν συντριμμάτων—ἐὰν ἐννοεῖται οἱ ταξιδεύοντες δὲν ἐγένοντο ὑποβρύχιοι—οἷτινες τὴν ἐλαινὴν τῶν πτωμάτων θεωροῦντες κατὰστασιν, νομίζουσιν ὡς ἐλασιτῶν ἐπιδρομὴν μᾶλλον, ἢ ὡς ἀποτέλεσμα προόδου καὶ ἐξελίξεως. Διότι ὁμαδικοί, καθ' ἡμέραν, φόνου ἐξ ἔργων προόδου, πᾶν ἄλλο εἶναι ἢ πρόοδος.

Ἀλλὰ τίς ἡ σχέσις (ταλαίωρον) ἐξελίξεως τεχνικῶν ἐπιστημῶν καὶ διὰ τῆς ἀεροαυτηγικῆς, ἣν ὁ ἀνωνυμογράφος ἐπικαλεῖται καὶ Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας; Ἐκεί ὁ Δημιουργὸς ἐντολὴν ἔδωκεν ἵνα ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν γνώσιν καὶ τελειοποιηθῇ καὶ κατακυριεύσῃ τὴν γῆν (οὐχὶ καὶ τὸν ἄέρα, τὴν Σελήνην καὶ τὰ ἀστρα, διότι τοιοῦτόν τι ἀποπειρούμενος θὰ ἔχη τὴν τύχην τῆς δυστυχούς Λατίας. Ἐδῶ, ὅμως, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, μετὰ τὴν Ζην Οἰκουμένην, ἡ ὀρθόδοξος Πίστις πεπληρωμένη οὐσα ἐσφράγισται, μηδεμίαν διχορμήν αὐξήσειν ἢ ἐλάττωσιν. Εἶναι διατεταγμένος ὁ ἰσοπεδικὸς διάκοσμος τῶν ἱερῶν Ναῶν, ἡ ἱερὰ ἀκολουθία (βάσει τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μ. Ἐκκλησίας), ἡ ἀμφίεσις τῶν κληρικῶν, ἡ ἀναίμακτος θυσία, ἡ τέλεσις τῶν μυστηρίων, ἡ γλῶσσα τοῦ Ἐθαγγελίου, τῶν Μηναιῶν κλπ. βιβλίων τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἔσχατος τῶν Ἑορτῶν καὶ πᾶσα ἡ τάξις Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τὸν Ἅγιον καὶ Θεοφόρον Ἰγνάτιον. Πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα κᾶν νηστεύῃ, κᾶν πορθεύῃ, κᾶν σημεῖα ποιῇ (θαύματα) λύκος σοὶ φαινέσθω, ἐν προβάτου δοῦν προβάτων φθορὰν κατεργαζόμενος. Εἰς Βυζαντινὴν μουσικὴν οὐσα διατεταγμένη ἅλασα ἡ Ἱερὰ Ὑμνωδία κατέστη πλεόν παραδόσις καὶ ὁ Παῦλος παραγγέλλει *Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις*... Ὁ δὲ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει *Παράδοσις ἔστι; Μηδὲν πλέον ζητεῖ*. Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ παρακολουθῇ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τὴν κοινωνικὴν ἐξέλιξιν καὶ πρόοδον, καθὼς αἱ μοδίσται τὰ φιγουρίνια τῆς ἐκφανλισθείσης Γαλλίας, ἀνάγκη ἦτο, ὅπως Ἱεροῖς καὶ Ἐπισκοποὶ ἀποβαλόντες τὸν ποδὶρὴν μέλανα χιτῶνα (τὸ ῥάσον) νὰ περιπατῶσιν εἰς τὰς ὁδοὺς (καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ εἰσέρχωνται πρὸς ἱεροουργίαν) γυμνόχερες καὶ γυμνόποδες, με σανδάλια, βραχίαις περισκελίδας καὶ ἐψιμυθιωμένοι καθὼς οἱ προοδεύοντες νεανίσκοι καὶ τινες ἀνοιδεῖς ὑπερήλικες. Ὅμοιος καὶ αἱ γυναῖκες νὰ ἐκκλησιάζωνται με βραχέας περισκελίδας, καθὼς βλέπομεν νὰ περριφέρονται ἐν καιρῷ θέρους πλείστα γυναικάρια, καθήμενα ἐν ταῖς πλατείαις καὶ καπνίζοντα καὶ τοὺς πόδας ἐπαλλήλους ἔχοντα.

Δυστυχῶς φθόγγ τοῦ Διαβόλου, ἡ λύμη τῆς τετράφωνου χορωδίας, ἐκτελουμένη ὡς ἴσθηται μετὰ πάθους ἐν τοῖς καταγωγίσις ὑπὸ ἀναιδεσιμάτων θεατρῶν καὶ ἄλλων ἀπωλεσάντων τὸ τῆς αἰδοῦς ἐρῶν ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς τριώδοις, ἐνθα συνήθως

ὕμνεϊται ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, δυστυχῶς λέγομεν, τὸ μίσμα τοῦτο τρεῖς νὰ καθιερωθῇ ἀπὸ τινος ὡς κανὼν καὶ ὡς ἡ ἐνδεδειγμένη τῶν καιρῶν ὕμνωδια ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

Ἄλλ' ὅποια τις εἰς τέλος εἶναι ἡ τετράφωνος αὐτὴ χορωδία τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας; Οὐδὲν ἄλλο ἢ ὁμιλος νεανίσκων ἐν πολλοῖς ἀγενοῖν, κρυπτομένων εἰς τὸν γυναικωνίτην τῶν Ναῶν (πόθεν ἐκρίθη κατάλληλος ἡ θέσις αὐτῆς καὶ ἐνδεδειγμένη διὰ τοὺς ἀγενοὺς τούτους οὐ οἶδαμεν) καὶ ὠρυομένων ὡσεὶ ἀγέλη λύκων ἐν καιρῷ ὁρασμοῦ αὐτῶν εἰς διαφόρους φωνὰς ἐκδηλούντων τὸ ἐρωτικὸν αὐτῶν πάθος.

Μετὰ τὸ Δοξαστικὸν τῶν Αἰῶνων ἐπιβάλλεται σιωπὴ εἰς τοὺς ψάλτας τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, μεθ' ὃ ἀρχονται ὠρυόμενοι ἀπὸ τοῦ γυναικωνίτου οἱ τὴν χοραδίαν ἀποτελοῦντες νεανίσκοι, καίτοι μηδεμίαν σχέσιν ἔχουσι πρὸς τοὺς περὶ Ἱεροψαλτῶν κανόνας τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι δυνατὸν οὖτοι νὰ διενυκτέρευαν ἐν καπηλείοις μέχρι πρωῒας, καπνίζοντες, τρώγοντες καὶ διασκεδάζοντες ἴσως καὶ μετὰ γυμνασίου νεανίδων κατὰ τὴν ἐξέλιξιν καὶ προόδον καὶ τὸν χορὸν Ρὸκ ἐπὶ τὸν χορεύοντες. Ἀλλὰ δὲν ἐμποδίζει τοὺς νεωτεριστὰς Χριστιανοὺς νὰ τέρπωνται ἐκ τῆς τοιαύτης ὕμνωδιας.

Εἰσῆχθησαν βεβαίως εἰς τὴν Ἀνατολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν πλείστοι νεωτερισμοὶ καὶ ἔθιμα τῆς Παπικῆς Συναγωγῆς, ὡς ὃ ἐκ παραφίνης κηρός, ἀντὶ τοῦ ἐκ μέλλουσας ἀγνοῦ τοιοῦτου, ὃ ἡ λεκτροφωτισμὸς τῶν ναῶν, ἡ περικοπή τῶν ὕμνων, ἡ κουρὰ κόμης καὶ γενειάδος τῶν κληρικῶν—νέων καὶ γερόντων—τὰ κολλάρια τῶν περιαιμιῶν, τὰ σηρικὰ ράσα (μεταξωτά), ἡ συμμετοχὴ εἰς κηδείας καὶ μνημόσυνα Χαχάμηδων καὶ Μασσόνων, αἱ ἐπισκοπικαὶ λιμουζίναι, ἡ προσφορὰ ἄρτου ζυμωθέντος ὑπὸ ἄρχιερω, ἀσβῶν καὶ βλασφημίων ἀρτοεργατῶν διὰ τὴν ἀναιμικτον θυσίαν, ἡ ἀπὸ ραδιοφώνου μετάδοσις τῆς θείας λειτουργίας εἰς τὰ καπηλεία καὶ τὰ καταγῶγια, ἡ Βα λειτουργία διὰ τοὺς κουζουρλήδες, ἄλλ' εἰτεὶδὴ ἔλλειπεν ἐκ μέσου ἡ τετράφωνος χορωδία μετὰ τὸ ἀρμόνιον, ἰδοὺ ὅτι συνεπληρώθη κάπως τὸ πρόγραμμα τῆς βαθμιαίας μεταβολῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς Παπικὸν καὶ Ἑβραϊομασσονικὸν Παράστημα. Ὑπολείπονται εἰσέτι ὁ ἄζυμος ἄρτος καὶ τὰ Καλάμια τῶν Ἑβραίων διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας.

Ἄλλ' ἐὰν ἡ τετράφωνος χορωδία συγκινή τοὺς Χριστιανοὺς τόσο ὥστε νὰ ἔλκῃ τούτους εἰς ἐκκλησιασμόν πλεῖον ἢ ἡ Βυζαντινὴ μουσική, ἃς εἰσαχθῇ ἐπισήμως πλέον μετὰ ἀρμονίου ὡς πρὸ πολλοῦ εἰσῆχθη εἰς τὴν Παπικὴν Συναγωγὴν (τὰς Φραγκοεκκλησίας), συμφώνως τῇ ἐξέλειξιν καὶ τῇ προόδῳ τοῦ Κ'. αἰῶνος. Ἐάν, ὅμως, εἶναι ἀντιορθόδοξος—ὅπως καὶ εἶναι, τότε τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα εὐδὲς ὡς ἀκοιτῶν ἐκ τοῦ γυναικωνίτου δορυγαὶ (οὐρλιασμάτα) ἐξέλθῃ τοῦ ναοῦ καὶ ὁ σώζων σώζοι τὴν βαυτοῦ ψυχὴν. Διότι κατέστη ἤδη γνωστὸν, ὅτι οὐ μόνον τὸ ἀρμόνιον θὰ εἰσαχθῇ ἀλλὰ καὶ νεανίδες θὰ πλαισιώσωσιν ὅσον οὐλα τοὺς νεανίσκους τῆς χορωδίας, ἵνα ἡ τέλειος ὁ ἐμπαιγμὸς τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀπαραίτητος ἡ συμπλήρωσις διὰ νεανίδων, διότι οὐ καλὸν εἶναι τοὺς νέους μόνους

ψάλλειν τὸν Ἀγγέλου τὸν ὕμνον. Καλῶς δὲ ὁ Προφήτης λέγει. «Καὶ ἐπιστήσω νεανίσκους ἄρχοντας αὐτῶν καὶ ἐμπαιγνῶνται κυριεύσωσιν αὐτῶν...».

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΗΣ ΑΥΘΑΔΕΙΑΣ

Ἡ αὐθάδεια εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ πλέον ἀξιοκατάκριτα ἁμαρτήματα. Αὐθάδεια εἶναι ἡ θρασυτής, ἡ ἀνευλάβεια, ἡ ἀνέβεια ἡ ὅποια ἐκδηλώνεται διὰ τὴν παραμικρὰν αἰτίαν καὶ προσβάλλει τοὺς ἄλλους. Κάτω ἀπὸ τὴν αὐθάδειαν κρύπτεται ἕνας ἀποκρουστικός, ἕνας χυδαῖος ἐγωϊσμός ὅστις μηδεὶς τοὺς ἄλλους καὶ προσβάλλει τὸ ἐγὼ τοῦ αὐθάδους ὑπεράνω ὅλων.

Ὁ αὐθάδης εἶναι μισητός, ἢ μᾶλλον ἀξιομνηνικὸς ἀπὸ ὅλους διότι προσβάλλει τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνθρωπίνης μετριοφροσύνης καὶ στιγματίζει τὸν ἄνθρωπον.

Τὸ δεσποτικόν αὐτὸ ἁμάρτημα ἡμπορεῖ νὰ γεννήσῃ πλῆθος ὅσων ἄλλων κακῶν. Ὡς ἐνθυμηθῶμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίαν: «πᾶς ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκὴ ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει». Διὰ νὰ ἀποτρέψωμεν τὸν φόνον πρέπει νὰ ἐκτριζώμεν ἀπὸ τὴν καρδίαν μας τὴν ὀργήν. Τὸ αὐτὸ ἡμπορεῖ νὰ λεχθῇ καὶ διὰ τὴν αὐθάρδειαν.

Διότι ὁ αὐθάδης μετὰ τὴν συμπεριφορὰν του εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσῃ διαπληκτισμούς, αἰσχρολογίας, ἀπειλὰς, συμπλοκὰς καὶ φόνους.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τελικῶς νὰ μὴ συμβῇ καὶ πάλι ὁ αὐθάδης εἶναι ἀνιπαθὴς καὶ μισητός. Ὅλοι ἐπισκτωδῶς τὸν ἀποφεύγουν καὶ τὸν θεωροῦν χρεωκοπημένον ὡς ἄτομον καὶ πολὺ κακὸν χριστιανόν. Διότι ὁ αὐθάδης εἶναι ἀδύνατον νὰ ζήσῃ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς θρησκείας ἡ ὅποια στηρίζεται εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ τὴν ταπείνωσιν.

Ἐάν ὅμως διὰ τοὺς κοσμικοὺς ἡ αὐθάδεια εἶναι ἁμάρτημα σοβαρὸν διὰ τοὺς κληρικοὺς εἶναι θανάσιμον. Ὁ αὐθάδης ἱερεὺς παραστρέφει ἀπὸ τὸ πάθος του εἰς ἀρεπὴ συμπεριφορὰν ἀπέναντι καὶ τοῦ ἐνορίτου του καὶ τοῦ συνεφημερίου του καὶ ὁ λοκλήρου τοῦ ἐκκλησιασματος ἐνίοτε.

Ἡμπορεῖ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ θλιβερόν κατάντημα νὰ αὐθαδίσῃ καὶ ἐντὸς τοῦ ἴσου διὰν τελετουργίᾳ τὰ Ἀχραντα Μυστήρια. Ἡμπορεῖ νὰ αὐθαδίσῃ εἰς ἐν μυστήριον, μίαν βάπτισιν, ἕνα γάμον, μίαν κηδείαν.

Ἀλλοίμονο εἰς τὸν ταλαίπωρον αὐτὸν ἱερέα. Εἶναι θλιβερός καὶ ἀξιοδάκρυτος διὰ τὸ κατάντημά του. Εἶναι ἀνάξιος τῆς ἀποστολῆς του διότι γίνεται ἀφορμὴ δημοσίου σκανδάλου.

Καθὼς ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ εἶναι τύπος καὶ ὑπογραμμὸς εὐγενείας καὶ κοσμιότητος ἐναντι τῶν συνανθρώπων του.

Ὁ ἱερεὺς ὅπως ἔχει πολλαπλασίαν ὑποχρέωσιν καὶ εἶναι ἐντελὲς ἀσυγχώρητος ἂν κατέχεται ἀπὸ τὸ πάθος τῆς αὐθαδείας. Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἀπέναντί του οὔτε ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀπὸ τὴν θείαν κρίσιν.

Ἄν ἡ αὐθάδεια εἶναι λόγος νὰ μὴ χειροτονηθῇ, ἡ αὐτὴ εἶναι ἐξ ἴσου σοβαρὸς λόγος νὰ καθαιρεθῇ. Ἐάν ἡ αὐθάδεια διὰ τὴν κοινωνίαν τῶν κοσμικῶν

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

«Ὅτι δὴλα δὴ εἶναι ὁ ἐπηγγελημένος Μεσσίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦδη πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν, ὅταν ὁ ἐκ τῆς Παρθένου Μαριὰμ γεννηθεὶς ἦτο ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Ὁ πατριάρχης Ἰακώβ ὁμιλῶν περὶ τοῦ Μεσίου λέγει «οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὃ ἀπόκειται κατὰ τὸς προσδοκίαν ἐθνῶν» (Γεν. μθ' 9-10· ἄρα ὁ Μεσσίας θὰ ἦρχετο ὅταν οἱ Ἰσραηλίται δὲν θὰ εἶχον βασιλέα ἐκ τοῦ γένους αὐτῶν, ἀλλὰ θὰ ἦσαν υποταγμένοι εἰς ξένον βασιλέα. Ἀκριβῶς δὲ καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγεννήθη, ὅτε οἱ Ἰσραηλίται υπεταχθήσαν εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ἡγεμόνευε δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ ὁ Ἡρώδης (Ματθ. β'. 1). Ὁ προφήτης Μαλαχία· ὁμιλῶν περὶ τοῦ Μεσίου λέγει «ἰδοὺ ἐγὼ ἐξαποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου καὶ ἐξαίφνης ἔξει εἰς τὸν Ναὸν αὐτοῦ ἡ Κύριος, ὃν ὑμεῖς ζητεῖτε (ποθεῖτε), καὶ ὁ ἄγγελος τῆς διαθήκης, ὃν ὑμεῖς θέλετε (Μιχ. γ' 1). Τῆς προφητείας ταύτης τὸ πρῶτον μέρος ἀναφέρεται εἰς τὸν Προδρόμον, ὁ ὁποῖος προηγήθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ δὲ δεύτερον εἰς αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ τοῦτο δὲ τὸν Προδρόμον Ἰωάννην ἀποκαλεῖ ἀπλῶς ἄγγελον, τὸν δὲ Ἰησοῦν Χριστόν Μιχαίαν προσδιώρισεν τὸν τόπον τῆς γεννήσεως τοῦ Μεσίου λέγων «καὶ σὺ Ἡθθαεὲμ οἶκος τοῦ Ἐφραθὰ ὀλιγοστὸς εἰ τοῦ εἶναι ἐν χειρὶ αἰνῶν Ἰούδα· ἐκ σοῦ μοι ἐξελεύσεται ἡγούμενος τοῦ εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ αἱ ἐξοδοὶ αὐτοῦ ἐξ ἡμερῶν αἰῶνος» (Μιχ. ν'. 2). Ὁ προφήτης Ἡσαΐας προσεῖπε τὴν ἐκ Παρθένου γέννησιν τοῦ Σωτῆρος λέγων «Ἠδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱὸν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ. (Ἠσ. ζ'. 14). Ὁ προφήτης Δανιὴλ ὥρισε τὸν χρόνον τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσίου λέγων «Καὶ γνώσῃ καὶ συνήσεις ἀπὸ ἐξόδου λόγου τοῦ ἀποκριθῆναι καὶ τοῦ οἰκοδομῆσαι Ἱερουσαλὴμ, ἕως Χριστοῦ ἡγουμένου ἐβδομάδες ἐπτὰ καὶ ἐβδομάδες ἐξήκοντο δύο» (Δανιὴλ Θ'. 25). Τῆς προφητείας ταύτης ἡ ἐρμηνεία ἔχει ὥς ἐξῆς· ὁ Χριστὸς ἡγούμενος Μεσσίας, θέλει ἔλθῃ ἀφοῦ παρέλθουν ἐβδομάδες ἐτῶν 69(69×7=483) ἢτοι 483 ἔτη, ἀπὸ ἐξόδου λόγου τοῦ οἰκοδομῆσαι Ἱερουσαλὴμ, ἢτοι ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ διατάγματος περὶ ἀνακαινίσεως τοῦ Ναοῦ τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ

διάταγμα Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος ἐξεδόθη τὸ 483 π. Χ. ἄρα ὁ Μεσσίας ἐμελλε νὰ γεννηθῇ μετὰ 483 ἢτοι (483—453=30) τὸ 30 μ. χ. Ἀκριβῶς δὲ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνέλαβε τὸ δημόσιον αὐτοῦ ἔργον κατὰ τὸ 30στὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὡς τοῦτο βεβαίον ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς λέγων, «καὶ αὐτὸς ἦν ὁ Ἰησοῦς ὡσεὶ ἐτῶν 30 ἀρχόμενος ὢν» (Λουκᾶ γ'. 23). Ὁ προφήτης Ἡσαΐας μιλῶν περὶ τοῦ Μεσίου λέγει· «Ἠδοὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἔξει καὶ σώσει ἡμᾶς. Ἐότε διανοιχθήσονται ὀφθαλμοὶ τυφλῶν καὶ ὦτα κοφῶν ἀκούσονται» (Ἠσ. λέ. 45) Εὐαγγελισκῶσαι πτωχοὺς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἄφεσιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψεν (Ἠσ. ξα'. 1)· ἀκριβῶς δὲ καὶ τὰ Ἱερὰ Εὐαγγέλια ἀναφέρουν, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διήλθε τὸν δημόσιον βίον τοῦ κηρύττων τὴν ἰσότητά των ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους, μακαρίζων τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ἀμαρτωλοὺς καλῶν εἰς μετάνειαν καὶ διόρθωσιν βίου, εἰς τοὺς τυφλοὺς χαρίζων τὴν ὄρασιν, εἰς τοὺς κεφαλάλους τὴν ἀκοήν, εἰς τοὺς παραλυτικούς τὴν ἰασιν, εἰς τοὺς δαιμονιζομένους τὴν θεραπείαν, πᾶσαν νόσον καὶ μαλακίαν ἰώμενος. Ὁ προφήτης Ζαχαρίας ὁμιλῶν περὶ τοῦ Μεσίου προλέγει τὴν θριαμβευτικὴν τοῦ εἰσοδὸν εἰς Ἱερουσαλὴμ λέγων «Καὶ ἔρε σφόδρα θύγατερ Βεθλὴν ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σοὶ δίκαιος καὶ σώζων, αὐτὸς πραῢς καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον· ζώγον καὶ πῶλον ὄνου (Ζαχ. Θ'. 9). Ἀκριβῶς δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὡς ἀναφέρουν τὰ Ἱερὰ Εὐαγγέλια, εἰσῆλθεν εἰς Ἱερουσαλὴμ ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ πάθους τοῦ καθήμενος ἐπὶ τῶν πῶλον ὄνου, υἱὸν ὑποζυγίου, ὑπὸ παιδῶν ἀνυμνοῦμενος καὶ τοῦ λαοῦ δοξολογούμενος (Ἰωαν. ιβ' 12-18).

(Ἀκολουθεῖ)

Αὐτοὶ ποὺ φεύγουν

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΞΥΓΚΟΣ

«Ὅσοι εἶχον γνωρίσει ἐκ τοῦ πληθίου τὸν ἀέμνηστον καὶ ἐκλεκτὸν ἄνθρωπον Κωνσταντῖνον Ἐθγόαν ἀσφαλῶς θὰ ἠσθάνησαν βαθεῖαν λύπην, διὰ τὸν θάνατόν του, διότι τοιοῦτοι ἄνθρωποι σπανίζουν μετὰ ἐξ ἡμῶν. Ἦτο βαθύτατα κατηρημένος εἰς τὰ ζητήματα τῆς πίστεως καὶ κατεῖχε ἐν ἐπιγνώσει τὴν Ὁρθόδοξίαν, τὴν ὁποῖαν μετὰ θάρρους ὁμολόγει».

Ἡ πίστις αὐτῇ δὲν παρέμενε νεκρά θεωρία, ἐνισχύουσα ἀλλαζονικὴν καύχησιν. εἶχε μετουσιωθῇ εἰς μίαν ὥραν καὶ ἀρμονικὴν ζωὴν. Τὸν διέκρινε πάντοτε ἡ καλωσύνη, οὐδένα ποτὲ ἐλόμπησε, ἦτο ἐλεήμων, ἡγάπα μὲ εὐκρίνειαν τοὺς συνανθρώπους του καὶ ἐθλίβετο, διὰν ἔβλεπε μετὰ τῶν Χριστιανῶν μάχας καὶ ἐρίδας.

Ἡ ἀκολουθία τῆς κηδεῖας ἐψάλη τὴν Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος (28 4 58) ὑπὸ τῶν Ἀρχιμ. Λογγίνου Χατζηστεφάνου, Μερκουρίου Καλοσκάμη καὶ τοῦ Ιε. πρῶτος Κωνσταντίνου Καραποστόλη. Ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς ἐξεφώνησε ἐπικηδεῖον. Τὴν κηδεῖαν παρηκολούθησε ἀρκετοὶ κόσμος καὶ κατετέθησαν ἐπὶ τῆς σοφοῦ ἀρκετοὶ στέφανοι.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τὸν ἀναπαύσῃ ἐν χώρᾳ ζώντων, παρηγορῶν τὴν γυναῖκα του Μαρία καὶ τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς του.

εἶναι ἀπαράδεκτος, διὰ τοὺς κληρικοὺς οἱ ὁποῖοι ἵστανται ἔμπροσθεν τῆς Ἀγίας Τραπέζης εἶναι κολλάσιμον καὶ φοβερὸν ἁμάρτημα. Αὐτὸ λέγουσιν ὅλοι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, πρὸ πάντων ὅμως ὁ μέγας Παῦλος εἰς τὴν πρὸς τὸν Τίτον ἐπιστολὴν του.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Καλοῦνται τὰ τακτικὰ Μέλη τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. δὲ πῶς παρασποῦν, εἰς τὴν συγκαλουμένην, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἡμετέρου καταστατικοῦ, ἔκτακτον Σὺνέλευσιν τοῦ Σωματείου μας, τὴν Κυριακὴν 18ην τρέχοντος μηνὸς (ν. ἡμ.) κοί ὡραν 4'30 ἀπογευματινὴν εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32 Γραφεῖα τῆς Ὁργάνωσέως μας (3ος ὁροφός). Ἐν περιπτώσει μὴ ἐπιτεθῇ ἄπαρτία, κατὰ τὴν ὥς ἂνω ἡμέραν καὶ ὡραν, οὕτῃ θέλει συνέλθει ἄνευ ἐτέρας προσκλήσεως πρὸς συζήτησιν τῶν αὐτῶν θεμάτων, τὴν ἐπομένην Κυριακὴν 25ην τρέχοντος μηνὸς (ν. ἡμ.) εἰς τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον, θεωρουμένη ἐν ἀπαρτίᾳ ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ παρόντων Μελῶν.

Θέματα

- 1) Ἐγκρίσις ἐκθέσεως πεπραγμένων Διοικήσεως καὶ Διαχειρήσεως.
- 2) Ἐγκρίσις προϋπολογισμοῦ χρήσεως 1958—59.
- 3) Ἐγκρίσις ἐκθέσεως ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς.
- 4) Ἐκλογή Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.
- 5) Συμπληρωματικαὶ ἀρχαιρεσίαι πρὸς ἀνάδειξιν νέων Μελῶν τῆς Διοικήσεως, εἰς ἀντικατάστασιν παραιτηθέντων τοιούτων.
- 6) Λήψις ἀποφάσεως ἐπὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 8 ἐναντί ὁρισμένων Μελῶν τῆς ὁρ. α. ὡς ἑξῆς.
Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γ. Γραμματεὺς κ.ά.α.
Γ. ΚΟΤΤΗΣ ΣΤ. ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Μανήγυρες Ἀγίου Γεωργίου Θεσσαλονίκης

Τὴν 23ην Ἀπριλίου, μνήμην τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τροπαιοφόρου, ἐπανηγυρίσας τὸ ἐν Θεσσαλονικίᾳ Ἐθνικὸν καὶ Ὁρθοδοξικὸν Σωματεῖον τῶν Γ.Ο.Κ., Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλλη κατανυκτικὸς ἐσπερινός, τὴν δὲ ἐπομένην λαμπρὰ λειτουργία, καθ' ἣν ἐμίλησε ἐμπνευσμένως ὁ αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς πατὴρ Σάββας Παπαδόπουλος. Εἰς τὴν πανηγυρὶν παρέστη τὸ Δ.Σ. τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξικῆς Κοινότητος Θεοφάνης μὲ ἐπικεφαλῇ τὸν πρόεδρον αὐτῆς κ. Πανδύον Μιχαήλ· εἰς τὴν πανηγυρὶν αὐτὴν πλήθος κόσμου προσήλθεν.

Ἄνακτος Ἀγωνιστρίας

Ἀνγγέλῳ ἐν Κρήτῃς ὁ θάνατος τῆς εὐσεβεστάτης Μητρός καὶ εὐλαβοῦς ἀγωνιστρίας Αἰκατερίνης Παύλου Χρηστάκη. Αὕτη προήρχετο ἐν Μικρῷ Ἀσίᾳ. Καθ' ὅσον δὲ τὸ διάστημα τῆς ἐπιγείου ζωῆς τῆς ἡγωνίστῃ διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀντιπαλαίωσα μὲ πλῆθος δυσκόλων καὶ ἀντιθέτων συνολικῶς, τὰς θλίψεις ἐθεώρει κατὰ Χριστὸν δοκιμασίας καὶ τὰς ἠνείχετο ἀγογγύτως. Τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον θὰ γίνῃ ἐν Κυρίᾳ ἀπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Π. Νήφωνος Ἀστυφίδου. Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τὴν ἀναπαύσῃ ἐν χώρᾳ ζώνων, παρηγορήσῃ δὲ τὴν οἰκογένειάν τῆς.

Μανήγυρες Ἱερᾶς Μονῆς

Τὴν 1ην τοῦ Μηνὸς Μαΐου τρέχοντος ἔτους ἐπανηγύρισεν ἡ ἐν Παιανίᾳ (Λιοπεσίῳ) Ἀττικῆς Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἀγίου Νικολάου, ἥτις τιμᾶται καὶ ἐπ' ὀνόματι τῶν τριῶν ἱεῶν δαιμασθέντων Ἰγνατίου, Ἀκακίου, Εὐδύμιου Ἀγιορειτῶν. Τὴν Μονὴν αὕτην ὡς γνωστὸν κατενόησε ὁ πολυνέβαστος πρόεδρος τῆς Ἑκκλησίας Ἐπιτροπῆς π. Ἀνάκιος, ἐκ τῶν πρώτων ἡγρετῶν καὶ πνευματικῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Ἐγένετο κατανυκτικὴ ἀγρυπνία κατὰ τὸ ἀρμορευτικὸν τυπικόν, καθ' ἣν ἐλειτούργησαν ἐκτὸς τοῦ πατρὸς Ἀκακίου καὶ τοῦ δμοτύμου ἀρεμίου του καὶ ἄλλοι κληρικοί, προσήλθε δὲ πλῆθος κόσμου.

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας»

Ὁ ἐν Ἀμερικῇ πῶς καὶ κα. Κ. Πουργιλά δὲν παύον νοσταλγικῶς νὰ ἐνθυμούνηται τὴν ὁραίαν καὶ μικράν μας πατρίδα καὶ τὴν πνευματικὴν αὐτῆς μνήσιν. Οὕτω ἀπέστειλεν εἰς τὴν «Παναγίαν τὴν Ὁδηγητρίαν» δοχ. 1.000 (χιλίας) ὑπὲρ τῶν πτωχῶν αὐτῆς μελῶν. Τὸ Δ.Σ. τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας» εὐχαριστεῖ θερμῶς ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς.

Ἀρχαιρεσίαι

Μετὰ πάσης τάξεως καὶ εὐπροσέλειας τὴν 14 Ἀπριλίον ἐγένετο ἀρχαιρεσία τοῦ Σωματείου «Ἐθνικὸν καὶ Ὁρθοδοξικὸν Σωματεῖον τῶν Γ.Ο.Κ.» Θεσσαλονίκης. Κατ' αὐτὰς ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι: Τετραζιώτης Πρόεδρος, Κορμιζόγλου Κωνσταντὸς Ἀνδρ., Παπαδόπουλος Λάζαρος Γεν. Γραμματεὺς, Ἀρχιτόπουλος Θεόδωρος Ταμίης, Παζαριζῆς Βασίλειος, Βουτυρᾶς Κωνσταντὸς καὶ Κονιόσκας Κωνσταντὸς Μίλης. Εἰς τὸ νέον Δ.Σ. εὐχόμεθα τὴν ἀπὸ Θεοῦ δύναμιν.

«Εἰς τὴν ΠΙΝΓΙΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ὑπάρχουν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ κάτωθι βιβλία:

Ἑρμηνεία τῆς Π. Διαθήκης ὁλόκληρον τὸ Δωδεκαπρόβητον σελ. 752 δεμένον δραχμὰς	160
Δογματικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας (Χρ. Ἀνδρούτσου) Ἀδετον	150
Δεμένον	180
Ταμείον τῆς Καινῆς Διαθήκης	50
Φιλοκαλία ἕκαστος τόμος Ἀδετος	100
» » Χρυσοπανόδετος	120
» » Δερματόδετος	140
Μεταξὺ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς (Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσίου) Ἀδετον	50
Μὲ πολυτελεῖς ἔσιμον	80
Νέον Κυριακοδρόμιον (Κ. Μπαστιά) Ἀδετον	75
» » Δεμένον	95
Τὸ Ἅγιον Ὅρος (Χρ. Μουστάκα) Ἀδετον	20
» » Δεμένον	30
Πηδάριον Ἀδετον	200
» » Χρυσοπανόδετος	225
» » Δερματόδετος	250
Τὸ πρόβλημα τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἰησοῦ (Μ. Ἀσπιώτ.)	15
Τὸ » τοῦ Ἰούδα (Ἰωὴλ Γιαννακοπούλου)	7
Κ βωτὸς τόμος Α' Χρυσοπανόδετος	100
» » Β' »	100
Ἡ Ἁγία Γραφή σὲ εἰκόνες Πλαστικὸν κάλυμμα	50
Μικρὸν εὐχολόγιον (Ν. Πακαδοπούλου)	40
Συνέκδημος Χρυσοπανόδετος	40
» » Μὲ πλαστικὸν κάλυμμα	45
Εὐαγγέλιον τὸ Μέγα Χρυσοπανόδετος	180
» » Δέρμα—πανί	220
» Μικρὸν Ε. Σκόρπα Χρυσόδετος	20
Ἡ Θ. Λειτουργία Χρυσοπανόδετος	40
» » Δέρμα—πανί	60
Μηναῖα Χρυσοπανόδετος ἕκαστος τόμος	40
Ὀκτώηχον »	20
Παρθκλητικὴ »	200
Πεντηκοστήριον »	180
Τριώδιον τὸ Μέγα »	180
Τετραεὺς ἀγγελον »	15
Ὁρολόγιον τὸ Μέγα »	70
Τυπικὸν »	70
Ψαλτήριον τὸ Μέγα »	40
» Μικρὸν »	15